

Sygn. akt II CSK 669/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...] o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. adwokatowi D. S. wynagrodzenie w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. P. od wyroku Sądu Okręgowego w S. nie z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazuje przepisu, którego stosowanie wywołuje wątpliwości. W jego uzasadnieniu błędnie przywołując art. 117 § 1 k.c. (zapewne chodziło o art. 417 § 1 k.c.) wskazuje, że zachodzi konieczność wyjaśnienia, czy działania organów władzy publicznej, w tym wypadku działania funkcjonariuszy policji, którzy zabezpieczają cudzą własność, są działaniami bezprawnymi, jeżeli w sposób oczywisty prowadzą do zniszczenia zabezpieczonych rzeczy, bądź ich znacznej degradacji. Inaczej rzecz ujmując, czy sposób zabezpieczenia rzeczy, który wprawdzie jest zgodny z procedurą karną, ale w sposób oczywisty prowadzi do degradacji i zniszczenia rzeczy, może być uznane za działanie bezprawne.

Tak sformułowane zagadnienie prawne i podnoszone wątpliwości nie przystają do stanu faktycznego sprawy. Mianowicie, powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...] kwoty 69 000 zł tytułem odszkodowania za przetrzymywanie samochodów (marki R., rok produkcji 1990 r. i przebiegu 536 793 km oraz marki S., rok produkcji 1992 i przebiegu 178 070 km) od dnia 20 września 2008 r., z czego kwota 10 000 zł obejmowała równowartość kosztów remontu i doprowadzenia pojazdów do stanu sprzed objęcia ich w posiadanie przez stronę pozwaną, a pozostała kwota (59 000 zł), to utracone korzyści z uwagi na brak możliwości wynajęcia tych pojazdów.

Według ustaleń faktycznych, zabezpieczenie przedmiotowych pojazdów i ich przechowywanie na parkingu strzeżonym przy ul. K. [...], a następnie na parkingu Komendanta KWP przy ul. W. [...] w [...] związane było z prowadzeniem postępowania w związku z zawiadomieniem powoda z dnia 20 września 2008 r. o podejrzeniu popełniania przestępstwa i wątpliwościami co do osoby właściciela tych pojazdów. W styczniu 2009 r. organy ścigania zdecydowały o przekazaniu obu pojazdów na przechowanie powodowi i wezwano go do ich odbioru pod rygorem przechowywania ich na koszt powoda. W okresie od 15 października 2008 r. do 13 maja 2015 r. powód był pozbawiony wolności, początkowo jako aresztowany, a następnie jako skazany, w związku z tym, został powiadomiony o możliwości odebrania tych pojazdów przez pełnomocnika, jak również był bezskutecznie wielokrotnie wzywany o odbiór przez pełnomocnika. Zabezpieczone samochody były zamknięte, ale nie miały kluczyków, a już w dacie zabezpieczenia, ze względu na ich stan techniczny, miały jedynie wartość złomową. Dalsza ewentualna utrata wartości nastąpiła wskutek upływu czasu, a nie zaniedbań ze strony pozwanej w zakresie sposobu zabezpieczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2016, poz. 2261 ze zm.). Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone

według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (j.t. Dz. U. 2018, poz. 1184, ze zm.) w zw. z § 22, § 4 ust. 1, 3, § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 2, § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (j.t. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

a

aj